

František z Assisi

1181/1182 Assisi

4.10 1226 Assisi

Zakladatel nové podoby řeholního života, která se na rozdíl od předchozích se neuzavírala do klášterních zdí, ale vycházela lidem vstříc ve snaze pečovat především o jejich potřeby. Tvůrce nové spirituality prodchnuté láskou k bližním, zvláště pak k nejmenším a nejubožejším.

Vlastním jménem Jan Bernardone, syn zámožného obchodníka v umbrijském Assisi. Podle původu své rodiny z Francie získal v dětství přízvisko Franciscus (Francouzek). Připravoval se na vojenskou kariéru, po neúspěšném vojenském tažení (1202), prodělal nemoc, která jej dlouhodobě upoutala na lůžko a přivedla ke konverzi. 1207 se zřekl veškerého majetku a začal pečovat o malomocné. Žil tvrdě asketickým životem. Stal se vyznavačem absolutní chudoby, vše, počínaje stravou, si musel vyžebrať. Tehdy získal první následovníky, kteří s ním chtěli sdílet život v naprosté chudobě a v pomoci slabým a ubohým. 1209 založil řád menších bratrů, pro které získal 1210 ústní schválení Inocence III. Pro rychle se rozrůstající řád sepsal 1221, řeholi, jež byla 1223 upravena.

1212 se podílel se na vzniku ženské větve řádu(viz klarisky).

1219 posílal své bratry na misie do nekřesťanských zemí. Sám se vydal do Egypta k muslimskému sultánovi, kterému hlásal evangelium.

František byl mystikem, cítil sounáležitost s přírodou i světem, které jej obklopovaly. Rozmlouval s věcmi i zvířaty (kázání ptákům), stejně jako s lidmi. Byl i výsostným básníkem (Píseň tvorstva). Dva roky před smrtí se při modlitbě dostal do vytržení, při němž se na jeho těle objevila stigmata (rány Kristovy). Jeho učení se svou novostí po většinu Františkova života pohybovalo na hraně hereze. Záhy po své smrti (1228) byl kanonizován. Výstižný bonmot říká, že gigantická patrová bazilika, jež byla nad jeho tělem vztyčena, církev dala postavit proto, aby *F.* svůj poslední útulek bezpečně nemohl opustit.